

Било късно. Не усѣтилъ стареца,
какъ пристигналъ чуденъ раздавачъ!
— Нося телеграма, че те вика
твоята най-малка дъщеря.

Весело усмихналъ се хаджията,
искалъ за почерпка да даде,
но за мигъ сѣтилъ се, че отдавна
е умрѣла тая дъщеря.

— Вика ме... Дошло е значи време
да напускамъ грѣшната земя...
За по пжтя трѣбва да си взема
добринитѣ, гдето съмъ сторилъ.

Въ полунощъ изправилъ се предъ рая
и заудрялъ райскитѣ врати:
— Свети Петре, отвори да влѣза,
цѣлъ животъ съмъ добрини правилъ.

— Да премѣря злото и доброто?
Ето тука Божии везни,
всичко, що си хубаво извършилъ
на едното блюдо постави!

Въ другото поставямъ тая капка,
малка е, но много тя тежи,
нека видимъ тя ли ще натегне,
или всички твои добрини!

Пжтникътъ завадилъ отъ торбата:
— Туй е мостъ, чешма е онова,

най-подиръ, ако и тѣ не стигатъ,
черквата отгоре постави!

Всичко азъ направихъ — не тежи ли?
— Не, не мърда капката дори, —
тя отъ моста, отъ чешмата руйна
и отъ черква повече тежи.

— Но каква е тая чудна капка?
Какъвъ грѣхъ сторилъ съмъ, та сега
рая е затворенъ и ще трѣбва
въ черни преизподни да вървя?

Отговаря кротко свети Петъръ:
— Гладнитѣ години си спомни,
една бедна, дрипава вдовица
те помоли за коматче хлѣбъ.

Пълни бѣха твоитѣ хамбари,
но да се шегувашъ пожела,
вмѣсто хлѣбъ детето да нахрани
камъкъ ѝ въ ржката ти сложи.

И тогава отъ очитѣ капна
тая капка майчина сълза.
Нея азъ сложихъ, и тя натѣга
повече отъ твойтѣ добрини.

Старецътъ главата си наведе
и тръгна къмъ ада мълчаливъ.
Тежко е вдовица да разплачешъ,
тежки сж вдовишкитѣ сълзи.

Богданъ Овесянинъ